

Arrest

nr. 266 705 van 14 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Zuidstationstraat 21
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 1 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 januari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vader van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 29 juni 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.01.2021 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader, zijnde B.S.K. (...) (RR: (...)), *in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.*

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

u§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...) voorzover de vreemdeling die vervoegd wordt over het recht van bewaring beschikt.’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, dit overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Dit veronderstelt dat betrokkene van in zijn land van herkomst of origine en voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging aantoonde financieel en/of materieel afhankelijk te zijn geweest van de referentiepersoon.

Welnu, er dient opgemerkt te worden dat voor onderhavige aanvraag geen cruciale nieuwe elementen worden naar voor gebracht door betrokkene ten opzichte van eerdere aanvragen. Betrokkene vroeg op dezelfde wettelijke basis gezinshereniging op 25.03.2019, die op 7.10.2019 werd afgesloten met een bijlage 20. Betrokkene vroeg opnieuw gezinshereniging aan op 3.12.2019. Ook deze aanvraag werd afgesloten met een bijlage 20, in casu op 25.05.2020. In voormelde bijlagen werd reeds vastgesteld dat betrokkene geen objectief verifieerbare elementen aanreikt waaruit blijkt wanneer hij België of, bij uitbreiding, de Schengenzone is binnengereisd. Nochtans is dit element cruciaal: om te kunnen beoordelen of en in welke mate betrokkene ten laste was van de referentiepersoon dient hij vooreerst aannemelijk te maken sinds wanneer hij zijn land van origine heeft verlaten en de Schengenzone, in het bijzonder België, is binnengereisd. Het ten laste zijn dient immers aangetoond te worden voor de periode voorafgaand aan de binnenkomst in België. Voor onderhavige aanvraag brengt betrokkene, eens te meer, geen enkel element aan waaruit zijn binnenkomst in het Rijk kan afgeleid worden. Bijgevolg zijn de door betrokkene aangebrachte stukken inzake het ten laste zijn niet relevant. Bovendien werden de nu overlegde bewijzen reeds voorgelegd in het kader van vorige vermelde aanvragen (attest waarin verklaard wordt dat de handtekening van betrokkenes moeder authentiek is en waarin zij verklaart dat haar zoon geen inkomsten had in zijn herkomstland en bewijzen van geldtransfers). Indien betrokkene daadwerkelijk in aanmerking wil komen voor een verblijfstitel op basis van gezinshereniging met zijn Belgische vader, dient hij authentieke elementen aan te reiken waaruit zijn binnenkomst in het Rijk onomstotelijk blijkt. Pas indien betrokkene hieromtrent de nodige elementen aanreikt, kunnen documenten, die moeten aantonen dat hij daadwerkelijk al voor zijn aankomst in België ten laste van zijn vader was, ten gronde beoordeeld worden. Betrokkene blijft hieromtrent duidelijk in gebreke. Dat betrokkene telkens identieke elementen aanbrengt, waarbij geen begin van bewijs omtrent zijn binnenkomst wordt aangeleverd, doet ernstig vermoeden dat betrokkene a) niet over objectieve bewijsstukken beschikt om aan te tonen dat hij, conform de wet, wel degelijke ten laste was van zijn

vader en b) het bezit van onroerende goederen of het verwerven van inkomsten in het verleden tracht te verheimelijken voor de Belgische migratiediensten en dit louter met het oog op het verkrijgen van verblijfsrecht. Zo lang betrokkene niet kan aantonen sinds wanneer hij effectief op het Belgisch grondgebied verblijft, heeft het geen zin om identieke aanvragen in te dienen, daarbij gebruik makend van telkens dezelfde stukken, die reeds besproken werden in eerder betekende bijlagen 20.

Zoals ook al eerder werd aangegeven is het gegeven dat betrokkene sedert 25/03/2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, niet van dien aard om afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken"

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het verzoekschrift voert de verzoekende partij in een enig middel de schending aan van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Ook in de synthesesmemorie beroept de verzoekende partij zich op voormelde aangevoerde schending en lijkt zij eveneens de schending aan te voeren van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar middel in de synthesesmemorie toe als volgt:

"B.1. Eerste middel: schending art. 40bis. §2 Vw.

In art. 40bis, §2 wordt uiteengezet welke personen als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd en aan welke voorwaarden zij moeten voldoen opdat zij een procedure gezinshereniging kunnen initiëren.

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voorover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. "

Aangezien art. 40bis Vw. de omzetting is van art. 2 van de Europese Richtlijn 2004/38/EG mag bij de interpretatie van het begrip "ten laste" worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Uit de bepalingen van de Europese Richtlijn 2004/38, samen gelezen met de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt dat geval per geval moet worden beoordeeld of de verzoeker gezien zijn financiële en sociale toestand materiële steun nodig heeft om in zijn basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst.

Het land van herkomst is de staat waarin het familielid van een Unieburger verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Eenheid van gezin - het begrip waarop de Europese Richtlijn 2004/38 is gestoeld - kan ook bestaan indien het familielid ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet enkel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Het Hof van Justitie heeft in het Rahman-arrest verduidelijkt dat in de Europese Richtlijn 2004/38 niet is bepaald dat een verblijfskaart kan worden geweigerd op de grond dat de afhankelijkheid van de burger is opgehouden na zijn binnenkomst in het gastland (Stuk 2). Het staat de lidstaten wel vrij om hierover iets te bepalen. Tot op heden blijft de Belgische wetgever hier stil over waardoor een verblijfskaart niet kan worden geweigerd op grond dat de afhankelijkheid van de burger is opgehouden na de binnenkomst in het gastland.

Aldus heeft het Hof van Justitie afgebakend wie als familielid moet worden beschouwd. Nergens in onze Belgische wetgeving, noch in de Europese Richtlijn 2004/38, noch in de interpretatieve rechtspraak van het Europees Hof van Justitie wordt vooropgesteld dat verzoeker dient te bewijzen op welk ogenblik hij België is binnengekomen. Het volstaat dat de verzoeker bewijst dat hij op de datum van de aanvraag, of op het ogenblik dat hij de referentiepersoon komt vervoegen in zijn herkomst land ten laste is van de referentiepersoon in de staat waarin verzoeker op dat ogenblik verblijft.

Door in casu de aanvraag van verzoeker te weigeren op de grond dat verzoeker geen objectief verifieerbare elementen aanreikt waaruit blijkt wanneer hij België, of bij uitbreiding, de Schengenzone is binnengereisd creëert de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zelf een nieuwe voorwaarde. Het staat buiten kijf dat dit niet tot de bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie behoort.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag op 13.01.2021 onder andere volgende stukken gevoegd:

- Attest Ghanese overheidsdienst "inkomen": de overheid verklaart dat verzoeker in Ghana geen werk of inkomen had. Geldoverschrijvingen via Ria Envia Belgium voor de periode mei 2017 tot maart 2018 van de heer S.K.B. (...) naar verzoeker. Het betreffen in totaal 6 overschrijvingen voor een totaal bedrag van 750,00 EUR.

Uit deze stukken blijkt dat verzoeker op het ogenblik dat hij besloot om zijn vader — de referentiepersoon - te vervoegen ten laste was van deze laatste. Aldus vraagt de verwerende partij ten onrechte stukken omtrent zijn aankomst in België. Om deze reden moet de beslissing van verwerende partij dd. 29.06.2021, aan verzoeker ter kennis gebracht op 03.08.2021 worden vernietigd.

B.2. Als antwoord op de nota met opmerkingen op het beroep tot nietigverklaring van de verwerende partij

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratieve overheid zich bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het Hof van Justitie voegt hier nog aan toe dat de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 moeten voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervoegt het Hof van Justitie in haar visie en heeft zo reeds geoordeeld dat een overheid gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel pas een beslissing mag nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevant gegevens (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4) (eigen onderlijning).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dus met betrekking tot de materiële motiveringsplicht in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van zijn aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij

op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624, 7 december 2001; arrest RVV nr. 2563 van 12 oktober 2007).

Het bewijsstelsel is in deze materie dan ook vrij, hetgeen tevens wordt bevestigd in de nota met opmerkingen op het beroep tot nietigverklaring dd. 22.09.2021 van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie in haar hoedanigheid van vertegenwoordiger van de Belgische Staat. Een beperking mag in deze niet worden opgelegd. De overheid moet bij haar beslissing rekening houden met alle relevante gegevens en stukken uit dat dossier.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schreef hierover in haar arrest dd. 18.05.2015 (145 490) het volgende:

“(…) De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris, de voorwaarde bepaald in artikel 40 bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de burger van de Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij zowel in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, als op heden ten laste is van deze burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan. ”

In deze lijn had zij in haar arrest dd. 11.12.2014 (134.915) reeds het volgende geschreven:

*“Het bestuur gaf echter geen kennelijk onredelijke invullen aan het begrip ‘ten laste * uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een ‘bewijs ten laste in het verleden* en een latstest onvermogen uit het land van herkomst’. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op de verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken. ” (eigen aanduiding)*

Deze rechtspraak werd door de verwerende partij aangehaald.

In casu reikte verzoeker onder andere volgende stukken aan in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging:

- Attest Ghanese overheidsdienst “inkomen”: de overheid verklaart dat verzoeker in Ghana geen werk of inkomen had.
- Geldoverschrijvingen via Ria Envia Belgium voor de periode mei 2017 tot maart 2018 van de heer S.K.B. (...) naar verzoeker. Het betreffen in totaal 6 overschrijvingen voor een totaal bedrag van 750,00 EUR.

Uit de bepalingen van de Europese Richtlijn 2004/38, samen gelezen met de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt dat geval per geval moet worden beoordeeld of de verzoeker gezien zijn financiële en sociale toestand materiële steun nodig heeft om in zijn basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst.

Het land van herkomst is de staat waarin het familielid van een Unieburger verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Eenheid van gezin — het begrip waarop de Europese Richtlijn 2004/38 is gestoeld - kan ook bestaan indien het familielid ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet enkel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Uit de bijgevoegde stukken blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst over onvoldoende geldmiddelen beschikte en derhalve aan de hand van de geldtransfers die hij van de heer S.K.B. (...) ontving overleefde en zo ten laste viel van deze laatste.

Tn het attest van de Ghanese overheidsdienst “inkomen” bevestigt de Ghanese overheid namelijk dat verzoeker in Ghana geen werk of inkomen, noch eigendommen had waardoor hij de facto materiële steun nodig had om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst. Verzoeker overleefde op dat ogenblik van de geldoverschrijvingen die hij ontving van de heer S.K.B. (...). De bijgevoegde stukken tonen bijgevolg aan dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste was van de heer S.K.B. (...).

De overheid had deze stukken ook in deze zin moeten interpreteren, doch de overheid liet na deze stukken te onderzoeken aangezien zij van mening was dat verzoeker moet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen.

Om deze reden staat het vast dat de overheid haar verplichting niet nakwam om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. Zij voegde daarentegen op ongeoorloofde wijze een bijkomende voorwaarde toe aan de wet."

3.2. In zoverre de verzoekende partij in haar synthesesemorie de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op wat volgt.

De Raad herinnert eraan dat bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet werd voorzien dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een synthesesemorie in te dienen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de *ratio legis* van de synthesesemorie voorzien door artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet:

"De herinvoering van de synthesesemorie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een synthesesemorie wenst neer te leggen.

De meerwaarde van een synthesesemorie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten."

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *"in de synthesesemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden"* (*Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie *"zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"* van dezelfde wet dat bepaalt dat *"geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn"*. Het begrip 'nieuw middel' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesemorie voor het eerst nieuwe "middelen", dit is een voor het eerst in de synthesesemorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke

bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een syntheseseminarie neer te leggen "*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*".

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de syntheseseminarie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen, *quod non in casu*.

De verzoekende partij kan bijgevolg niet op ontvankelijke wijze de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

3.4. De verzoekende partij betoogt in haar syntheseseminarie dat in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet wordt uiteengezet welke personen als familielid van een burger van de Unie kunnen worden beschouwd en aan welke voorwaarden zij moeten voldoen opdat zij een procedure gezinshereniging kunnen initiëren, dat aangezien voormeld artikel 40bis de omzetting vormt van artikel 2 van de richtlijn 2004/38/EG, bij de interpretatie van het begrip 'ten laste' mag worden verwezen naar de interpretatie eraan gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof). Zij stelt dat uit de bepalingen van de voormelde richtlijn samen gelezen met de rechtspraak van het Hof blijkt dat geval per geval moet beoordeeld worden of de verzoekende partij gezien haar financiële en sociale toestand materiële steun nodig heeft om in haar basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst, dat het land van herkomst de staat is waarin het familielid van een Unieburger verbleef op het ogenblik dat zij verzocht heeft om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, dat de eenheid van het gezin ook kan bestaan indien het familielid ten laste van de Unieburger is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde, dat de situatie van afhankelijkheid enkel moet bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat zij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. De verzoekende partij stelt dat het Hof in zijn arrest Rahman heeft verduidelijkt dat in de richtlijn 2004/38/EG niet is bepaald dat een verblijfskaart kan worden geweigerd op de grond dat de afhankelijkheid van de burger is opgehouden na zijn binnenkomst in het gastland, dat het de lidstaten vrij staat om hierover iets te bepalen, dat tot op heden de Belgische wetgever hierover stil blijft waardoor een verblijfskaart niet kan worden geweigerd op grond dat de afhankelijkheid van de burger is opgehouden na de binnenkomst in het gastland. Aldus heeft het Hof, volgens de verzoekende partij, afgebakend wie als familielid moet worden beschouwd, dat nergens in onze Belgische wetgeving, noch in de richtlijn 2004/38/EG, noch in de interpretatieve rechtspraak van het Hof wordt vooropgesteld dat de verzoekende partij dient te bewijzen op welk ogenblik zij in België is binnengekomen, dat het volstaat dat zij bewijst dat zij op de datum van de aanvraag, of op het ogenblik dat zij de referentiepersoon komt vervoegen in haar land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon in de staat waarin zij op dat ogenblik verblijft. De verzoekende partij meent dat door de aanvraag te weigeren op de grond dat zij geen objectief verifieerbare elementen aanreikt waaruit blijkt wanneer zij België, of bij uitbreiding Schengen, is binnen gereisd, de verwerende partij zelf een nieuwe voorwaarde creëert, dat het buiten kijf staat dat dit niet tot de bevoegdheid van de staatssecretaris behoort. Zij wijst erop dat zij bij haar aanvraag verschillende stukken heeft gevoegd en dat uit deze stukken blijkt dat zij op het ogenblik dat zij besloot om haar vader te vervoegen ten laste was van deze laatste, dat de verwerende partij aldus ten onrechte stukken omtrent haar aankomst in België vraagt. Zij stelt voorts nog, als repliek op de nota met opmerkingen, dat de verwerende partij rekening moet houden met alle relevante gegevens en stukken van het dossier. Betreffende de verwijzing naar rechtspraak in de nota met opmerkingen waarin onder meer gesteld wordt dat het bewijs kan gevraagd worden van de descendent dat hij zowel in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, als op heden ten laste is van de burger van de Unie en dat het niet kennelijk onredelijk is te suggereren dat het ten laste zijn dient aangetoond te worden middels een bewijs van het ten laste zijn in het verleden en een attest van onvermogen in het land van herkomst, dat de bewijslast op de verzoeker rust die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken, stelt de verzoekende partij dat zij *in casu* bewijzen aanreikte betreffende het

niet hebben van werk of inkomen in Ghana en betreffende geldoverschrijvingen. Zij vervolgt dat uit de bijgevoegde stukken blijkt dat zij in haar land van herkomst over onvoldoende geldmiddelen beschikte en derhalve aan de hand van de geldtransfers die zij van haar vader ontving overleefde en zo ten laste viel van deze laatste, dat in het attest van de Ghanese overheidsdienst "inkomen" de Ghanese overheid bevestigt dat zij in Ghana geen werk of inkomen had, noch eigendommen waardoor zij *de facto* materiële steun nodig had om in haar basisbehoeften te voorzien in haar land van herkomst, dat zij op dat ogenblik overleefde van de geldoverschrijvingen die zij ontving van haar vader, dat de stukken bijgevolg aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van dhr. S.K.B., dat de verwerende partij deze stukken ook in die zin had moeten interpreteren, doch naliet de stukken te onderzoeken aangezien zij van mening was dat zij moet bewijzen wanneer zij België is binnengekomen.

3.5. Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;"

Op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

"(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Artikel 52, § 2, aanhef en 6°b) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zij voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult."

Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar vader met de Belgische nationaliteit.

3.6. Vooreerst stelt de Raad vast dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk vermeldt dat de derdelander reeds ten laste diende te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. Echter de Raad van State heeft reeds bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een statische Belg, ook al betreft dit een zuiver interne situatie waarop het Unierecht niet van toepassing is, geen voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat de familielid-derdelander reeds in diens "*land van herkomst*" afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649). Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is op zich voldoende duidelijk in die zin dat uitdrukkelijk sprake is van familieleden "*die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen*" en het begeleiden van of zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen. De Raad van State onderschrijft daarbij dat een verzoeker geen verblijfsrecht kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde, door bv. het niet opvolgen van verschillende bevelen en het telkens opstarten van nieuwe procedures om het verblijf te bekomen. De Raad van State stelde verder nog dat de verwijzing naar bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie de juistheid van de interpretatie van de voornoemde artikelen niet aantast.

Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste' zijn van de referentiepersoon in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° onlosmakelijk wordt verbonden aan het 'vergezellen van' of het 'zich bijvoegen bij' deze Belg, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aldus kan de gemachtigde vereisen dat aangetoond wordt dat de afhankelijkheidsband bestond in het "herkomstland", nl. voorafgaand aan de komst naar België. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat aangetoond wordt dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België.

Bovendien blijkt dat deze zienswijze wordt ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, MvT, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip 'ten laste' door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld, zoals ook gesteld door de verzoekende partij, dat onder 'te hunnen laste' zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon in "het land van herkomst" vooraleer zij naar België kwam. Deze interpretatie sluit uit dat België als gastland tegelijk ook als herkomstland kan worden beschouwd.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt aldus dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Deze zienswijze wordt ook ondersteund door de rechtspraak in de arresten Jia en Reyes waaruit blijkt dat het familielid, wanneer hij zich beroept op de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid, wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het familielid van de Unieburger op het ogenblik dat hij het land van herkomst verlaat om zich te voegen bij de burger van de Unie, afhankelijk dient te zijn van de burger van de Unie.

Hieruit volgt dan ook dat het geenszins kennelijk onredelijk is, teneinde voormelde beoordeling te kunnen maken, te vereisen dat blijkt of aangetoond wordt wanneer de verzoekende partij België, en bij uitbreiding de Schengenzone, is binnen gereisd. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld "*Welnu, er dient opgemerkt te worden dat voor onderhavige aanvraag geen cruciale nieuwe elementen worden naar voor gebracht door betrokkene ten opzichte van eerdere aanvragen. (...) In voormelde bijlagen werd reeds vastgesteld dat betrokkene geen objectief verifieerbare elementen aanreikt waaruit blijkt wanneer hij België of, bij uitbreiding, de Schengenzone is binnengereisd. Nochtans is dit element cruciaal: om te kunnen beoordelen of en in welke mate betrokkene ten laste was van de referentiepersoon dient hij vooreerst aannemelijk te maken sinds wanneer hij (...) zijn land van origine heeft verlaten en de Schengenzone, in het bijzonder België, is binnengereisd. Het ten laste zijn dient immers aangetoond te worden voor de periode voorafgaand aan de binnenkomst in België. Voor onderhavige aanvraag brengt betrokkene, eens te meer, geen enkel element aan waaruit zijn binnenkomst in het Rijk kan afgeleid worden. Bijgevolg zijn de door betrokkene aangebrachte stukken inzake het ten laste zijn niet relevant.*"

Gezien aldus het 'ten laste zijn' inhoudt dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon in "het land van herkomst" vooraleer zij naar België kwam waarbij het 'ten laste zijn'

(in het land van herkomst) dient te worden beoordeeld op het moment dat zij zich naar België begeeft om er haar Belgische vader te vervoegen, wordt er geen voorwaarde aan de wet toegevoegd door te vereisen dat objectief verifieerbare elementen worden aangereikt waaruit blijkt wanneer zij België, of bij uitbreiding Schengen, is binnen gereisd.

Bovendien kan, gelet op het voorgaande, de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij lijkt voor te houden dat de situatie van afhankelijkheid enkel moet bestaan in het land van herkomst van de aanvrager op het ogenblik dat zij 'verzoekt' zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste zij is, dat het volstaat dat zij bewijst dat zij op de datum van de aanvraag, of op het ogenblik dat zij de referentiepersoon komt vervoegen in haar land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon in de staat waarin zij op dat ogenblik verblijft. Wanneer immers, zoals in het geval van de verzoekende partij, het verzoek om zich te voegen bij de burger van de Unie geschiedt op het ogenblik dat de verzoeker zich reeds in het gastland bevindt, kan er niet langer sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst ten opzichte van de referentiepersoon op het ogenblik van de aanvraag, nu de aanvrager zich niet langer in het land van herkomst bevindt, doch reeds in het gastland. De Raad herhaalt dat België niet als herkomstland kan worden beschouwd en dat het ten laste zijn (in het land van herkomst) dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen. Met andere woorden dient bij de beoordeling van het 'ten laste zijn in het land van herkomst' nagegaan te worden of de verzoekende partij voor haar vertrek uit het land van herkomst, en aldus op het ogenblik dat zij aldaar nog effectief verbleef, en tot op het ogenblik van haar vertrek uit het land van herkomst materiële ondersteuning nodig had van haar Belgische vader om aldaar in haar basisbehoeften te voorzien.

Gelet op voorgaande vaststellingen, kan de verzoekende partij evenmin gevolgd worden waar zij lijkt te menen dat het voldoende is dat zij bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat zij ten laste is geweest in het land van herkomst voor haar komst naar België zonder dat dient te blijken wanneer zij haar land van herkomst heeft verlaten.

De verzoekende partij toont met haar betoog bovendien niet aan dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een niet actuele situatie waarbij zij op een bepaald moment in het verleden in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, terwijl zij op het ogenblik dat zij het land verliet om de Belg te vervoegen niet ten laste was van de Belgische onderdaan.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat zij bij haar aanvraag verschillende stukken heeft gevoegd en dat uit deze stukken blijkt dat zij op het ogenblik dat zij besloot om haar vader te vervoegen ten laste was van deze laatste en dat de verwerende partij aldus ten onrechte stukken omtrent haar aankomst in België vraagt.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het Hof in zijn arrest Rahman heeft verduidelijkt dat in de richtlijn 2004/38/EG niet is bepaald dat een verblijfskaart kan worden geweigerd op de grond dat de afhankelijkheid van de burger is opgehouden na zijn binnenkomst in het gastland, dat het de lidstaten vrij staat om hierover iets te bepalen, dat tot op heden de Belgische wetgever hierover stil blijft waardoor een verblijfskaart niet kan worden geweigerd op grond dat de afhankelijkheid van de burger is opgehouden na de binnenkomst in het gastland, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de aanvraag van de verzoekende partij werd geweigerd omdat haar afhankelijk van de burger van de Unie is opgehouden na haar binnenkomst in België, doch wel omdat de verzoekende partij geen objectief verifieerbare elementen aanbrengt waaruit blijkt wanneer zij België, en bij uitbreiding de Schengenzone, is binnen gereisd, dat dit een cruciaal element is omdat het ten laste zijn dient aangetoond te worden voor de periode voorafgaand aan de binnenkomst in België. Voormeld betoog is dan ook niet dienstig.

3.7. Nu de verzoekende partij met haar betoog geenszins aantoont dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld *"Welnu, er dient opgemerkt te worden dat voor onderhavige aanvraag geen cruciale nieuwe elementen worden naar voor gebracht door betrokkene ten opzichte van eerdere aanvragen. (...) In voormelde bijlagen werd reeds vastgesteld dat betrokkene geen objectief verifieerbare elementen aanreikt waaruit blijkt wanneer hij België of, bij uitbreiding, de Schengenzone is binnengereisd. Nochtans is dit element cruciaal: om te kunnen beoordelen of en in welke mate betrokkene ten laste was van de referentiepersoon dient hij vooreerst aannemelijk te maken sinds wanneer hij zijn land van origine heeft verlaten en de Schengenzone, in het bijzonder België, is binnengereisd. Het ten laste zijn dient immers aangetoond te worden voor de periode voorafgaand aan de binnenkomst in België. Voor onderhavige aanvraag brengt betrokkene, eens te meer, geen enkel*

element aan waaruit zijn binnenkomst in het Rijk kan afgeleid worden. Bijgevolg zijn de door betrokkene aangebrachte stukken inzake het ten laste zijn niet relevant.”, is het betoog van de verzoekende partij dat zij *in casu* bewijzen aanreikte betreffende het niet hebben van werk of inkomen in Ghana en betreffende geldoverschrijvingen, dat uit de bijgevoegde stukken blijkt dat zij in haar land van herkomst over onvoldoende geldmiddelen beschikte en derhalve aan de hand van de geldtransfers die zij van haar vader ontving overleefde en zo ten laste viel van deze laatste, dat in het attest van de Ghanese overheidsdienst “inkomen” de Ghanese overheid bevestigt dat zij in Ghana geen werk of inkomen had, noch eigendommen waardoor zij *de facto* materiële steun nodig had om in haar basisbehoeften te voorzien in haar land van herkomst, dat zij op dat ogenblik overleefde van de geldoverschrijvingen die zij ontving van haar vader, dat de stukken bijgevolg aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van dhr. S.K.B., dat de verwerende partij deze stukken ook in die zin had moeten interpreteren, doch naliet de stukken te onderzoeken, niet dienstig.

3.8. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER